కొత్తబంతులు

శ్రీ డాక్టరు అప్పరాజు శేషగిరిరావు

'కారు పాలిష్ పూర్తి అయిందా? రంగా!'

'పెద్దబ్బాయిగారు నానాతిప్పలు పెట్టున్నారండి. ఇంకొక్క అగంటలో పూర్తి అయిపోతుంది, బాబు.'

'షూస్‌కు రంగు వేశావా?'

'వేశానండి. లేసు అల్లి బల్ల క్రింద ఉంచానండి.'

'ఊఁ త్వరగా కానీ, యివాళ ఆదివారం కూడాను. కాస్త పెందలాడే వెళ్లాలి.'

'చిత్తం!'

'సుందరీ!'

'.........'

'సుందరీ!'

'ఆఁ......'

'కాస్త త్వరగా రావాలి.'

'ఎందుకో' అన్నది — అంతఃపురంలోంచి.

'ఎందుకో! అక్కడనుంచే సమాధానం చెప్పక పోతే, కాస్త వంటింట్లోకాలు బయట పెట్టే ఏమి పోయింది?'

సుందరి అప్పటికీ రాలేదు. గడిదొడ్డిగుమ్మము దగ్గర కెళ్లేటప్పటికి బాదంచెట్టుక్రింద నించొని ఉంది. ప్రక్కన మోహన్ చెట్టుమీదకు చూస్తూ కిలకిల నవ్వుతూ వున్నాడు.

నేను పడుతున్న ఆదుర్దాతన కేం తెలుస్తుంది? ఆరోజు ఆదివారం. మా కాస్మాపాలిటన్ క్లబ్బుకు ఆఫీసర్లు కాస్త పెందలాడే వస్తారు.

తక్కిన ఆరురోజులకంటె ఆరోజు కాస్త లైఫ్ యెక్కువ వుంటుంది—క్లబ్బులో. పైపెచ్చు ఆరోజు కొత్త టెన్నిస్ బంతులు వేస్తారుకూడాను. కొత్తబంతుల రోజున క్లబ్బుకు పండగ వచ్చినట్లుంటుంది. టెన్నిసే అన్నమాటేమిటి? 'కొత్త' అనేది యేదైనా సంతోషాన్ని యిస్తుంది—కొత్తషర్టు కానీయండి, కోటు కానీయండి, సెహ్రూ బోర్డరు ఖద్దరు పంచె కానీయండి, సేలం అంచు వుత్తరీయం కానీయండి– 'కొత్త' అనే పదంలోనే వుంది ఆ మహాత్మ్యము, ఆమోజు.

ఇక కొత్త టెన్నిస్ బంతులతో ఆటలో ఉండే ఆనందం ఆ టెన్నిస్ ఆటగాళ్లకే అనుభవవేద్యం. ఇతరులు వూహించనూ లేరు, చెప్పినా గ్రహించనూ లేరు! ఆ కొత్తబంతులు చూస్తే, స్పృశిస్తూవుంటే, యేమేమిటో జ్ఞాపకం వస్తాయి, మనస్సు ఎక్కడెక్కడనో విహరిస్తుంది.

అదీగాక ఆ కొత్తబంతులతో ఆడే వుత్సాహం ఆ ఒక్కరోజే, ఆ కాసేపే! ద్విగుణితోత్సాహంతో, మామూలుకంటె పదేళ్లు చిన్నవాడినై, మామూలు కంటే యెక్కువ జవసత్వాలతో, యెక్కువ పట్టుదలతో, ఆబంతి తెలుపు విరిగేవరకు, ఆ గట్టితనం కరిగేవరకు, యెక్కడలేని ఆవేశంతో మూడు, నాలుగు ఆటలు ఆడగలవు. అంతే! ఆతర్వాత మామూలు ఆటే! మామూలుపాటే! మళ్లా నాల్గో రోజునగాని ఆవుత్సాహం రాదు. ఈ మధ్యనున్న రెండు రోజులూ రెండు సంవత్సరాల న్నరలాగ తోస్తుంది! ఇదీ వరస! వరస తప్పని వరస.

ఆ కొత్తబంతుల రోజున నామనఃస్థితి, ఆవేగము మా సుందరి కేం తెలుస్తుంది? ఆవంటయిల్లేమో! ఆపిల్లలేమో! ఆమోహానుని పెట్టుకొని– చెట్టుక్రింద నించొని కాకులను చూస్తున్నది. పిలిస్తే 'ఎందుకో' అని సందేహాన్ని ప్రశ్న రూపకంగా ప్రకటిస్తోంది. కాలం వురుకులూ, పరుగులూ పెడుతోంది. అసలు నేను నిద్రలేవటమే ఆలస్యమయింది. నా డ్రెస్ అందిద్దామనీ, ఆ ఫలహారం అదీ కాస్త త్వరగా యిచ్చితేన మమ మేమో

తను తీసుకొని నన్ను త్వరగా పంపించాలనీ ఆమెకు ఆదుర్దా ఉంటేగా! మళ్లా పిలిచాను. పెద్దగా పిలిచాను.

'సుందరీ!'

'హూఁ! హూఁ!'

'ఏమి టాహూఁన్నా, హాఁన్నా, నేను అర్జంట్‌గా వెళ్లా లంటుంటే!'

'వెళ్లండీ. మిమ్మల్ని నే నేమన్నా పట్టుకు ఆపే శానా?' అంటూ వచ్చింది, నవ్వుతూ, గజానికి నాల్గడుగులు మోపుతూ గజగమనంతో.

'నా డ్రెస్సూ?'

'దొరగారు లేచేటప్పటికి సిద్ధంగా వుండాలని ఆ బల్లమీదే వుంచాను. చూస్తేగా! నిద్రలేచినప్పటి నుంచి వొకటే హడావిడి! పైగా దృష్టి పేపరుమీద వుంది, నోరు నన్ను పిలుస్తూవుంది, చొక్కా మడత బల్లమీద కూర్చొనివుంది. ఈ కాసేపూ పేపరు చదువుకొంటూ ఆలస్యం చేసుకోకపోతే, కబుర్లు చెప్పతూ డ్రెస్సు పూర్తిచేసుకోకూడదూ!' అంటూ వాచర్ ఆలస్యంగా పరీక్షకాగితాలు రాసే స్టూడెంటుచేతిలో ఆన్సరుపుస్తకం లాక్కుంటున్నట్లు లాక్కొని పక్క కుర్చీలో కూర్చొని అఖరుపేజీలో టెన్నీసుసెట్టుకు వెనకగా నించున్న యిద్దరు యువతీయువకులబొమ్మ చూస్తోంది.

'అయితే! పరాయి ఆడదాన్ని పక్కన నిలుచోబెట్టుకొని ఆడటానికీ, గెలిచి ఫోటోకూడా తీయించుకోటానికీ,యీమగాళ్లకి సిగ్గుగా ఉండదూ? ఈముల్లెక్ట చూడండి, యీనెయిలర్ పక్కన నించొని యెట్లా ఫొటోలో పడ్డాడో!'

'టెన్నీసుకోర్టులో ఆ భావాలకూ, ఆ విచక్షతకూ, అవకాశమయితే లేదుగాని ఆ ముల్లెక్, ఆ మిసెస్ హూర్యా నెయిలరు, సయాన అన్నా,చెల్లెళ్లూ.'

'అట్లాగా!'

'సరేగాని నన్ను చూడవద్దని పేపరు లాక్కొని నువ్వుచేసే పనేమిటి? ఎవరో ఎవరికో బుద్ధి చెప్పి ఏమిటో చేసినట్లు.'

పేపరు విసిరిపుచ్చుకుని, పందిరిమంచముమీదికి గిరాటేసింది. 'మంచం నాకోసం కాదు. మీకోసం' అన్నట్లు చప్పుడుచేస్తూ పేపరు మంచానికీ, గోడకీ మధ్య సందులోకి దిగజారింది.

చొక్కా తొడుక్కుంటూ పేపరులో ముఖ్య విషయాలు నెమరువేసుకుంటున్నాను — మార్లబ్బాలో ప్లేయర్ చంద్రరావు బొంబాయిలో ప్రఖ్యాత ఆటగాడయిన గౌజును చాలావరకు క్రిందపెట్టి ఆఖరు సెట్టులో గౌజు కరుకుదెబ్బలకు తట్టుకోలేక లొంగిపోయాడని; అంతటిత్యాగి, అంతటిభోగి, అంతటియోగి అంతటి స్వార్థరహితుడు, అంతటి దేశసేవాతత్పరుడు బోసు ఎక్కిన కాంగ్రెసుగద్దె దిగనంటూ మారాము చేస్తున్నాడనీ, కాంగ్రెసు పెద్దలు 'కాదు నాయనా యిది కూడద'ని బుజ్జగిస్తున్నారని.

ఇస్త్రీ మడత తెల్లటి మల్లెపూవులాంటి ఖద్దరు షర్టు సగంచేతులది, స్పోర్టింగు కాలరుది తొడుక్కొని

'సుందరీ!'

'.........'

'లేదు! మళ్లా వంటిల్లు చేరింది. ఈ గుండీలెక్కడ తగలడ్డయో?...అబ్బ!...నయమే! ఇక్కడే జాగ్రత్తచేసింది. బతికిపోయాం.'

గుండీలు పెట్టేసుకుని చేతులో దువ్వెన పట్టుకొని అద్దంలో చూచుకుంటూ 'ఈ జుట్టుకు మా ఆవిడ గుణమే వచ్చింది. ఒక తరాన లొంగదు. దువ్వగా దువ్వగా గాని అణగదు' అనుకుంటూ తల డ్రెస్సు చేసుకుంటున్నాను. ఇంతలో అద్దంలో మాసుందరి ప్రత్యక్షమయింది – ఒకచేతిలో వెండిపళ్లెమూ, ఇంకో చేతిలో కాఫీకలశమూ పట్టుకుని.

'ఊ! రావాలె! త్వరగా రావాలె!'

'అహ! యేమి టా చమత్కారం, వస్తూంటేనే. నడిచి రావాలా లేకపోతే ఇంట్లోకూడా కారేసుకునే తిరగాలా!' అంటూ ఆ ఫలహారమూ, కలశమూ టేబిల్‌మీద పెట్టింది. నాకు వెళ్లాలన్న ఆదుర్దా యెక్కువగా వుంది.

'రిస్టువాచీ! నారిస్టువాచీ యెక్కడుంది?'

'మీదంతా తమాషాఅండీ! మీ వాచీ మీ పర్సూ అన్నీ నా అధీనంలో వుంటున్నట్టు! మీవి ఏవేవి యెక్కడెక్కడుంటున్నయో నా కెట్లా తెలుస్తుంది?'

'తెలుసుకోవాలె!'

'చిత్తం! తెలుసకోవాలె! నా అప్పడాల కర్ర యెక్కడుందో చెప్పండి. ఇప్పుడు నాకు కావాలి.'

'అట్లాగే! అట్లాగే వాదన! సరే రాత్రి తీరికగా కూర్చుని మాట్లాడుకుందాంగాని, నా పంట్లాం! నా పంట్లాం యేదీ?'

'అదేం వంకెన కనబడుతూవుంటేనే యెదురుగా.'

'అది పనికిరాదు.'

'ఇంకా మాయందే.'

'అబ్బా! యీ ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్తుంటే అక్కడ ఆకాస్తా అయిపోతుంది.'

'యేకాస్తా?'

'కొత్తబంతులతో ఆట. నీకేం తెలుస్తుంది అందులోవున్న సరదా! అందుకనే యివ్వాళ నూటూ అదీ కొత్తది వుండాలనే నే నిందాకటినుంచీ అనుకునేది.'

'మరి నాకేం తెలుస్తుంది - మీ రనుకునేది? అయితే తెస్తావుండండి. బీరువా తాళంచెవులతో హనుమ యిందాకణ్ణించీ ఆడుతున్నాడు. యెక్కడ పారేశాడో యేమో' అనుకుంటూ వెతుకుతోంది. నేను బల్లముందు కూర్చున్నాను ఫలహారం చేద్దామని. అప్పటికే మా హెూహూఁ బల్లమీద బైఠాయించి 'కాం, కాం' అంటూ పచ్చిమిరపకాయముక్కలన్నీ ఉప్మాలోంచి యేరి క్రింద పారేస్తున్నాడు.

'హనుమా! రా! కాఫీ తాగుదుగాని.'

'వొత్తున్నా! నాన్నా! బొమ్మలు దాత్తున్నా.' అంటూ చేతులో చిళ్లపెంకూ వాడూ తయారయ్యాడు హనుమ.

'సుందరీ! ఉప్మాలో జీడిపప్పు వెయ్యలేదేం?'

'వెయ్యకేం! పైగా జీడిపప్పంతా యేరి మీ ప్లేటులోనే వేశాకూడాను.'

'జీడిపప్పు కమ్మంది నాన్నా!'

'భేష్! ఇంకేం! జీడిపప్పు హనుమకు నివేదన అయిందిలే. ఊఁ! కాఫీ తాగటంకూడా పూర్తయింది. ఆపంట్లాం యేవేళకీ వచ్చేటట్లు లేదే. ఊఁ! త్వరగా!'

'ఉండండి మరి, వెతుకుతున్నా. పంట్లాం, పంట్లాం అని అట్లా కేకలేస్తే పంట్లాని కేమన్నా కాళ్లున్నయా నడిచిరావటానికి!'

'లేకేం! సరిపోయింది నేను పడే తొందరకీ జరిగే ఆలస్యానికీ! మూడుముప్పావు అయిపోయింది. నాలుగింటికల్లా టెన్నిసు ప్రారంభిస్తారు. మొదటి సెట్టులో ఆడకపోతే కొత్తబంతుల మజా అనుభవించనట్లే లెక్క.'

'కారులో యెంతసేపటికి వెళ్తారు, అయిదు నిమిషాలన్నా పట్టదు. ఊరికే హడావిడి. సాక్షాత్తు పెండ్లికొడుకుకైనా వుండదు యింత తొందర.'

'ఏమో పెండ్లికూతురికి చాలా జ్ఞాపకశక్తి పెట్టాడు భగవంతుడు. నేను మరచిపోయి ఆరేళ్లయింది.'

'చాల్లెద్దురూ! మనమాటే నేమిటి, నేను మాట వరసకి అంటే.'

'కొత్తపంట్లాం కనపడనట్టేనా?'

'కొత్త పంట్లాం లేదు. అయినా మీరు యీ మధ్య కొత్తవి కుట్టించుకున్నట్లు లేదే!'

'అది కాదు. చాకలి తెచ్చింది.'

'సరిపోయింది. ఇందాకణ్ణించీ మీరు హడావిడిపడేది చాకలి తెచ్చినదానికోసమేనా? కొత్తది కొత్త దంటూ నన్ను చంపుకుతిన్నారు. అయితే యిదిగో!'

'ఊఁ. మరి రిస్టువాచీ?'

సుందరి తల పైకెత్తి చూచి 'బలేవారండీ మీరు. గడియారం చేతికి పెట్టుకొని నన్నడుగుతున్నారూ?

మీలాంటిదె వుయ్యాలలో బిడ్డను పెట్టుకొని ఊరంతా వెతికిందట !'

'మధ్యాహ్నం చేతికి పెట్టుకొనే నిద్రపొయ్యాను కాబోలు ?'

'రంగా ! కొత్తరేకెట్టు కారలో పెట్టేవా?'

'చిన్నబ్బాయిగారు ఆడుకుంటున్నారండీ.'

'సుందరీ! వాడిచేతిలో రేకెట్టు మెల్లిగా తీసుకో.'

'వాడు నా కియ్యడు, మీరే — అడగండి.'

'మోహన్ నీవు మంచివాడివి. రేటు యిస్తావూ' అంటూ వాడివైపు చేయి జాచాను. ఉహూ అంటూ మూతి యింత పొడుగున పెట్టి యింకొకచేయి జాచాడు ఎత్తుకోమన్నట్టు. వాడిని యెత్తుకొని ముద్దాడి మెల్లిగా రేకెట్టు లాక్కొంటూ 'చూచావా, మరి లాలిస్తే పిల్ల లెట్లా లొంగిపోతారో.'

'ఆడవాళ్లు కూడానూ !'

మోహన్ని దింపి రేకెట్టు తీసుకొని బయలుదేరి పోతూ 'యివాళ కొత్తరేకెట్టు, కొత్తబంతులు !!!'

'ఆ! ఏమిటో! కొత్త, పాత' అంది ఆవిడ, కొత్త పాతలను యీసడిస్తూ వేదాంతంధోర్ణిలో.

'సుందరీ! కొత్తంటే అందరికీ సంతోషమే, కాదా ? నాకూ అంతే. ఒక్క విషయంలో తప్ప నాకు కొత్తంటే సరదా.'

'ఏమిటో ఆ ఒక్క విషయమనూ ?'

'అంటే చూడు- కొత్తబట్టలు, చీరెలు, జాకెట్లు కుర్చీలు, కొత్తగా పుట్టిన పిల్లలు, యివన్నీ మనకు సంతోషదాయకాలు. కాదా కాదా ?'

'అవును లెండి. ఆ కొత్తదనం అక్కఱలేని పాత లేదో చెబుదురూ !'

'అదా! ఇట్లా రా చెబుతా.'

'ఆ! ఏమిటో ?'

'పెండ్లాము, భార్య, చేసుకున్నది, ప్రియురాలు, ముద్దరాలు, ముద్దుగుమ్మ, యిల్లాలు, పిల్లలతల్లి- తెలిసిందా ?'

'ఊ! చాలు, ఊరుకోండి! మాటకో ముద్దా రేమిటి- ఊపిరి సలపకుండాను. కందిపోయినై చూడండి బుగ్గలు. ఏమిటో మోటుతనం!'

'పోనీలే యిక నిన్ను ముట్టుకుంటే ఒట్టు.'

'ఉహు ! ఏమిటో మాటలు !'

ఈలోగా 'నాన్న నేను క్లబ్బుకి దావొద్దూ!' అని యింతపొడుగున దీర్ఘంతీసుకుంటూ నాకాళ్లు చుట్టేసుకుని నా పాదాలమీద పాదాలు మోపి మోకాళ్లమీంచి నిచ్చెనమెట్లెక్కినట్టు పైకెగబాకుతున్నాడు హనుమ, పెట్టినపేరు సార్థకపర్చుకుంటూ.

'చూడూ! వీడిని తియ్యి కాస్త.'

ఆవిడ అద్దంలో ముంగురులు సవరించుకుంటూ 'రారా' అన్నది.

వాడు ఆమాత్రానికే వెళ్లిపోతాడూ! నాచెయ్యి అందిచ్చాను. చంకెక్కాడు, మరి దిగడే! 'ఉండు నాన్న' అని వాడికో పండినాణెం రెండు చిన్నముద్దులూ లంచం యిచ్చుకొని మెల్లిగా మరిపించి దొడ్లో కారు షెడ్డుదగ్గరికి బయలుదేరాను. సుందరి నావెనకాలే నన్ను సాగనంపటానికా అన్నట్లు వస్తోంది. రిస్టువాచీ మళ్లీ 3-౫౫ చూపించుతున్నది. కొత్తబంతులతో ఆడాలన్న ఉత్సాహం నాలో తీవ్రంగా పరుగులెత్తుతున్నది. ఎందుకో సుందరి నావంక చూచి విరగబడి నవ్వుతోంది. ఎందుకని నేను అడిగిలేదు. పెద్దవాడు అప్పుడే ముందుసీట్లో కూర్చుని చిన్నవాణ్ణి చెయ్యి అందిచ్చి పైకి చేదుకుంటున్నాడు. చిన్నవాడు నన్ను చూచి 'నాన్న! కా...తా'

'అంటే!'

'అంటే— కారెక్కుతా— అన్నమాట' అని మారుపలికింది, మాకోకిల.

రంగడు రెండో వేపున యింకా కారు పాలిష్ గుడ్డతో తుడుస్తున్నాడు. నేను కారుతలుపు తెరుస్తూ 'యీ తలుపునిండా బురదమచ్చలూ పిచ్చిగీతలూ యేమిట్రా రంగా?'

రంగడు తెల్లమొహంవేసి 'ఏమోనండి! నే యీ వేపు రుద్దుతున్నాను. అబ్బాయిగోర్లు ఆవేపునించి యెక్కొచ్చారండి.'

ఆ చిట్టిచేతులు మా మోహన్‌వేగాని ఆ గీతలు కొంచెం పెద్ద ఆర్టిస్టువే.

'హనుమా! నువ్వేనా గీసింది యీగీతలు ?'

'నేనే నాన్నా! బొమ్మలు దాచా. ఇది నువ్వూ ఇది అమ్మా. హి! హి! హి!' అంటూ తలుపుదగ్గిరకి వచ్చి చూపించాడు.

మా ఆవిడ నవ్వుతూ— బాపిరాజుగారు మహా పెద్ద చిత్రకారు డంటారుగా మీరు! యేదీ, ఇంత కన్నా బాగా వెయ్యగలరా మన బొమ్మల్ని ?'

'అవునులే నువ్వే మెచ్చుకోవాలి మనవాడిప్రతాపానికి. తీసికెళ్లు త్వరగా వాళ్లని. రంగా! నీపాలిష్ బండల ఖుషీ వుందిగాని క్లబ్బుదగ్గిర పని పూర్తిచేసుకో వచ్చు కారు స్టార్టుచెయ్యి' అని నేను డ్రైవింగుసీటులో కూర్చున్నాను.

సుందరి దూరంగా నుంచుని నవ్వుతూ వాళ్లను తీసుకువెళ్లదే!

'ఏమి టానవ్వు, నేను త్వరగా వెళ్లాలంటూ వుంటే!'

కారు ఇంజన్ స్టార్టు అయింది. ఆమె ఆదుర్దాగా గబగబా పరిగెత్తుకొచ్చి తలుపుమీద ఆనివున్న నా చెయ్యి పట్టుకొని 'వెళ్లకు గాని ఒక్కసారి యింట్లోకి రావాలి' అంది మళ్లా నవ్వుతూ.

'చూచావా నాలుగయింది!'

'అవును లెండి ఒక్కసారి దిగండి. కావలిసినంత టైము వుంది దిగాలి. దిగకపోతే వొట్టే.'

'బాగానే వుంది' అని విసుక్కుంటూ స్విచ్ ఆఫ్ చేసి యింట్లోకి వచ్చాను.

'ఇట్లా రండి' అంది సుందరి - నిలువుటద్దంవద్ద నిలబడి.

వెళ్లాను—

'చూచుకోండి అద్దంలో'

అద్దంలో నన్ను నేను చూచుకొని నిర్ఘాంతపోయాను!

నా తెల్లటి చొక్కాపైని బురద — మోహన్ చేతులకు సంబంధించినది; తెల్లని పంట్లాంపైని మసిమరకలు — పెద్దవాడి పాదాల బాపతు. అన్నిటికన్నా విశేషం—

నా మొహంమీద, బుగ్గలమీద ...నీలపు ... మచ్చలు!!

'సుందరీ! సరే యీ బురదా యీ మసీ యెవరి పనో తెలుస్తూనేవుందిగాని, నా మొహంమీద యీ నలుపుబొట్లేమిటి ?

'ఏమో' అన్నది ఆమె మొహం గోడవైపుకు తిప్పి.

'ఏమో ఏమిటి! చెప్పు మరి.'

'ఇప్పుడు చెబుతూ కూర్చుంటే మీకు టెన్నీసు వేళ మించిపోతుంది. అక్కడ బంతులప్పుడే పాతబడిపోతవిగాని, ఇంకో పట్లాం చొక్కా తీస్తాను; మీరు మార్చుకుని త్వరగా దయచేద్దురూ.'

'కాదు చెప్పవూ ?

'ఆ! యేముంది! నేను యివ్వాళే నీలపుకుంకం తెప్పించాను – బాగుంటుంది'

'....................'

నేను కుర్చీలో కూర్చుని జోడు విప్పబోతున్నాను.... తెల్లటి టెన్నీసు జోడుమీద రెండు బుల్లి నల్లటి పాదాలు!!

ఆ పాదాలు చూస్తే ముద్దూ వచ్చింది - ఆ నల్ల రంగు చూస్తే మళ్లా మండింది

'సరే చొక్కా, పంట్లాం మార్చుకొంటాను మరి యీ పూజాగతి యేమిటి? మధ్యాహ్నం బ్లాంకో వేస్తే సాయంత్రానికి గాని ఆరదాయెను.

'పరవాలేదు లెద్దురూ. ఏమంత మాసిపోయినదేమిటి ? అయినా స్వంతడ్రైవింగు కాబట్టి స్వంత క్లీనింగు చేసుకున్నారేమో అనుకుంటారులెండి క్లబ్బులో, కానీండి త్వరగా తెమలండి.'

'అయితే డ్రైవింగూ, క్లీనింగూ ఒకరకం పనులేనా ?'

'కాకేం! రోజూ వంట చేసి అవసర మైనప్పుడు అంట్లు తోముకోటం లేమా నేను.'

'..................'

టించక్ గా సరిపోయిన ట్లుంది — సమాధానం. క్లబ్బూ, కొత్తబంతులూ ఒక్కసారి మాయమయినయి నాదృక్పథంనుంచి. 'సెబాస్ ! సుందరీ ! టెన్నీసంతా 'మసి'అయిపోయిందిగాని, ఆనీలపుకుంకం యింకా కొాస్త పూర్దుగాని రా....

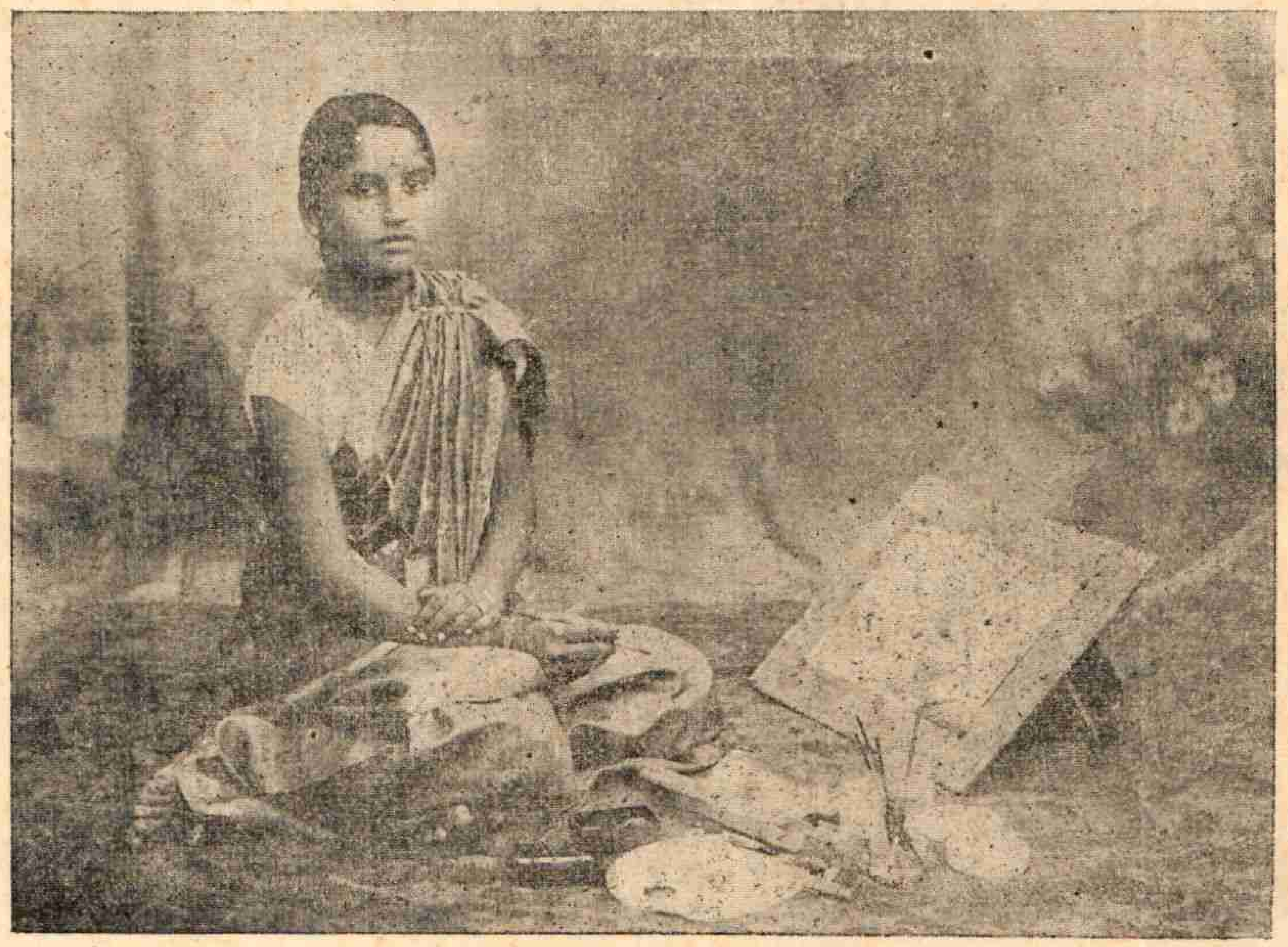

శ్రీమతి అంకాల అరవిందకన్యగారు

ఈమె సుప్రసిద్ధాంధ్రచిత్రకళాకోవిదులగు శ్రీ అంకాల వేంకటసుబ్బారావుగారి జ్యేష్ఠపుత్రిక. శ్రీ రావుసాహేబు కోకా అప్పారావునాయుడు, బి. ఏ. బి. ఎల్ (శ్రీకాకుళము)గారి మేనకోడలు.

ఈమె మొన్నటి డిసెంబరు నెలలో జరిగిన హయ్యరు ఫ్రీహ్యాండు టెక్నికల్ టీచర్సు సర్టిఫికెట్టు పరీక్షలో ప్రథమశ్రేణిలో కృతార్థతనంది చిత్రకారుని పుత్రిక యనిపించుకొన్నది. 'పెయింటింగు' లోయరుపరీక్షలో కూడ ఈవత్సరము కృతార్థత నందినది. వయస్సు ౧౮ సంవత్సరములు.